

Българитѣ изпроводиха до турцитѣ на границата и до султана въ Цариградъ пратеници да обадятъ, че българската милиция на границата нѣма никакви лоши намѣрения. Милицията е дошла за предпазване отъ размирници или отъ бѣглеци.

Българскитѣ министри и князътъ съобшиха на султана, че Съединението не е насочено противъ Турция, че българитѣ отъ дветѣ страни на Балкана искатъ да живѣятъ добре и приятелски съ турския народъ, че князътъ и министритѣ ще припознаватъ и занаяпредъ законната властъ на султана. Тѣ го молятъ да одобри станалото Съединение, което е полезно за българитѣ, но въ сжщото време е полезно и за Турция.

Така се захванаха преговори между княза и султана за миръ и приятелство. Обаче, преговоритѣ се продължиха доста и хората взеха да се безпокоятъ да не би България да бѣде нападната. Ето защо за засилване на милицията въ Тракия бѣше свикана и редовната българска войска отъ Княжеството. Тази войска въ онова време не бѣ повече отъ 30-40.000 души войници.

Тука нека съ радостъ да обадимъ на нашитѣ четци, че първиятъ министъръ на войската въ България бѣ рускиятъ генералъ *Паренсовъ*. Този човѣкъ тури здрави основи на българскитѣ военни сили: пехота, кавалерия, артилерия и пионери. Нѣколко набори вече бѣха обучени. Българскитѣ селяни и граждани се показаха добри войници и съзнателни борци за своето отечество. Ядката на първата българска войска бѣха останалитѣ здрави опълченци отъ Шипченскитѣ герои. Къмъ тѣхъ биваха прибавяни новобранци всѣка година, та когато дойде князь Александъръ въ България, завари около 20.000 души добри войници, обучавани и командувани отъ 3000 души руски и нѣколко български офицери.

Отъ 1879 до 1885 г. князь Александъръ увеличи редовната войска още съ 20.000 души, та въ време на Съединението всичката войска въ Княжеството заедно съ запаснитѣ броеше около 50.000 души.